

House MD

Martijn Schippers*

'I do not have a pain management problem, I have a pain problem. But who knows? Maybe I'm too stoned to tell.'

Er zijn legio films gemaakt over verslaving, verslaafden en drugs in het algemeen - zelfs in het puriteinse Amerika. Voor de meeste van die films moet het publiek moeite doen om ze te kunnen zien: hoe confronterender de film, des te dieper deze wordt weggestopt in kleine arthouse-cinema's (vergelijkbaar met de Nederlandse filmhuizen). Met tv-series ligt dat anders. Omroepen zijn bang dat kleine kinderen al zappend een schokkend beeld zouden kunnen tegenkomen en nog banger dat ouders een miljoenenclaim indienen wegens 'emotional damage'. De tere kinderziel voor eeuwig bekrast door de aanblik van een drugsgebruiker in breedbeeld. Dit is de reden dat er maar weinig televisieseries zijn waarin verslaving of verslaafden een prominente rol spelen. En als er al een verslaving in het spel is, wordt het gebruik

zelf besmuikt in beeld gebracht en het verslaafde karakter neergezet als slecht, zwak of van bijzonder laag allooi. Vooral soaps bedienen zich regelmatig van deze eendimensionale karakterstructuur.

Er is echter een uitzondering en het wordt hoog tijd dat Amerika's populairste verslaafde in deze rubriek aan bod komt. De serie *House MD* (van bedenker David Shore) is inmiddels in zijn vijfde seizoen en is bekroond met vele prijzen, waaronder Emmy's en Golden Globe's. Van besmuikt gebruik is in de serie geen sprake. Hoofdpersoon dr. Gregory House propt - vol in beeld - de ene na de andere pil naar binnen. Met zichtbaar genoeg, ook dat nog.

House MD draait volledig om deze briljante diagnosticus in een Amerikaans ziekenhuis. Het is een typische 'Monster of the Week'-serie, wat inhoudt dat er in dezelfde setting volgens een vast patroon elke week een ander 'monster' langskomt. In dit geval een patiënt met een mysterieuze ziekte waarvoor geen enkele andere dokter de oplossing heeft. En hoe manipulatief en sociaal onaangepast dr. House ook is - zijn motto met betrekking tot patiënten is: 'Everybody

Verslaving verbeeld

* M. Schippers is MSc Cognitive Neuroscience en cinefiel. E-mail: martijn.schippers@gmail.com.

lies' - hij is stevast de laatste die nog redding kan bieden met een haarscherpe diagnose. Na veertig minuten spanning, natuurlijk.

Dr. House is het centrale karakter en hoewel de schrijvers er niet voor terugdeinzen om hem neer te zetten als een cynische misantroop met een mistroostig leven, is hij tevens de held van de serie. Zijn cynische, soms gortdroge humor is meesterlijk en het tempo en de gevatheid van de dialogen doet denken aan de serie *West Wing* in zijn beste dagen. De medische zaken die aan bod komen zijn vaak verassend accuraat, uiteraard met enige speelruimte voor dramatische effect. Maar de hoofdreden dat deze serie zo ongelooflijk populair is, vooral ook onder intellectuelen en medisch personeel, is de interactie tussen House en de andere karakters. Met de patiënten (hij mijdt ze als de pest, maar eindigt toch vaak met een interactie en een diagnose die veel verder gaan dan de ziekte alleen), met zijn teamleden (onder House werken is als opereren in een rijdende achtbaan) en met zijn enige vriend, de oncoloog Wilson, waarmee hij regelmatig een dans der bijdehandheid opvoert.

Het vreemde, soms nare maar altijd interessante karakter van House wordt gedeeltelijk verklaard met een ernstige beenblessure, waardoor hij permanente pijn lijdt. Hiervoor slikt hij de zware pijnstiller Vicodin® (hydrocodone voor de kenners). Zijn verslaving aan dit middel is een terugkerend plotelement, onder meer in regelmatige discussies met de andere karakters (House als goed

functionerende verslaafde erkent zijn verslaving maar ziet dit niet als een probleem), in wantrouwen van patiënten, bij problemen met het ziekenhuis en in een later seizoen zelfs met de wet.

House ontwikkelt zich gedurende de eerste seizoenen tot iemand die er schijnbaar voor kiest een gemankeerd leven te leiden, maar als kijker wordt duidelijk dat dit niet altijd een echte keuze is. Hij excelleert in medische diagnostiek, maar is feitelijk net zo verslaafd aan het oplossen van de medische puzzel als aan de Vicodin®. Bovendien stelt zijn gave hem in staat om met gedrag weg te komen waarmee elke andere dokter een abonnement op de tuchtcommissie zou verdienen. Dit alles wordt zeer sterk neergezet door Hugh Laurie, een Britse acteur (overigens met een perfect Amerikaans accent) die vooral bekend werd met komische BBC-series in de jaren tachtig en negentig, zoals *A bit of Fry and Laurie* (met Stephen Fry) en *Blackadder* (met Rowan Atkinson).

House MD is geen film maar een televisieserie en dat is prettig, want soms is twee uur net te lang na een dag hard werken. Nog even op de bank voor de tv hangen is prettig gedoseerd met veertig minuten House. En sinds televisieseries universeel op dvd verkrijgbaar zijn, is de afhankelijkheid van de videorecorder verleden tijd. Momenteel lopen er verschillende seizoenen op diverse Nederlandstalige televisiezenders. De eerste vier seizoenen zijn op dvd verkrijgbaar voor ongeveer dertig euro. Maar pas wel op, want de serie is uitermate verslavend!